

SNAKOMDET april 2016

Jeg vil gerne begynde med at udtrykke min taknemmelighed over at blive spurgt om at indtage rollen som protektor for dette strålende initiativ og samtidig min glæde over at have kunnet følge Karens arbejde fra sidelinjen i mange år. Det er imponerende, hvad empati, faglig integritet og solid jysk stædighed kan føre til. Nogle af os har forsøgt at påvirke socialt arbejde, familieliv og pædagogik med vekslende held, men Karen tog for sig at påvirke den mest lukkede, selvtilstrækkelige og defensive kultur af dem alle: voksenpsykiatrien.

Ud af dette kæmpearbejde voksede det bredere perspektiv, som nu er nået sin foreløbige kulmination i denne forening, som uden tvivl vil påvirke vores måde at tænke voksen-barn relationer og ikke mindst føje substans til en central del af det nye paradigme, der nu spreder sig med langt større hast og kraft end for bare ti år siden. Det handler i denne sammenhæng om **ligeværdighed** og **dialog**.

En ny tradition, som mange af os aldrig har haft forbillede i vores opvækstfamilier for. En tradition hvor fællesskabet mellem børn og deres voksne kan vokse sig stærkere, i stedet for at smerten, hemmelighederne og bekymringerne suger energi og vitalitet ud af alle. Dette handler altså ikke bare om, hvad der evt. er skadeligt eller sundt for børn men om at berige et fællesskab og de fællesskaber, børnene selv kommer til at skabe og blive en del af, når de bliver voksne.

SnakOmDet er en opfordring til de voksne. En opfordring til at være til stede og aktivt til rådighed for børn, som har brug for at den voksne tager teten og hjælper dem på vej, så de får delt deres tanker og følelser med en kærlig voksen. Det har alle børn brug for, og lur mig, om der ikke også findes et par voksne med samme behov.

De allerfleste forældre prøver instinktivt at beskytte deres børn mod oplevelser, som kan medføre følelsesmæssig smerte, sorg, bekymring og vågne nætter. Det er en hjertelig og omsorgsfuld reaktion, som alle sine instinktive kvaliteter til trods mangler visdom – i dette tilfælde basal livsvisdom. En af de vigtige forklaringer på dette er nok, at så mange forældre og bedsteforældre selv er vokset op med stor smerte og voldsomme savn, som ingen ville dele med dem og som de derfor vil skåne deres egne børn for.

Det er en del af tidsånden, at både børn, unge og voksne forsøger at forebygge og skåne sig selv og hinanden for smerte, men evnen til at møde smerten begynder først at udvikles, når uforudsete begivenheder rammer familien i form af livstruende sygdom, psykisk lidelse, ulykker, krænkelser og dødsfald. Vi kan ikke skåne børn for de voksnes sygdom og smerte, men vi kan vælge at stille os til rådighed, så de undgår ensomheden.

Selv om det er en stor lettelse for børn at kunne dele deres tanker og følelser med en voksen, er det helt afgørende vigtigt, at den voksne er bevidst om, at børn altid har en fornemmelse af eller tanker om, at de belaster deres yndlingsvoksne, når de gør det. Det gør den voksnes tilbagemelding til barnet til det vigtigste element i forhold til at bevare ligeværdigheden og barnets oplevelse af at være værdifuld for relationen og den voksne. Derfor skal den voksne ikke være karrig med at dele sine tanker og følelser om sit eget liv og den aktuelle relations værdi som en modvægt mod bare at være ”hjælper”.

Enhver dialog af denne art bryder nyt land i en kultur, som for ikke så længe siden anså det for umuligt at have meningsfulde og gensidigt inspirerende samtaler med børn og dermed bliver SnakOmDet et vigtigt fyrtårn i det nye paradigme.

Tak fordi I vil være med!

Jesper Juul